

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Puma SE zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2019 r. – Sarantos i in./Parlament i Komisja**(Sprawa T-547/19)**

(2019/C 399/88)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Archimandritis Sarantis Sarantos (Marousi, Grecja) i 6 pozostałych skarżących (przedstawiciel: C. Papisotiriou, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2019 r. numer referencyjny 2018/0104 (COD), Lex 1939/PE-CONS 70/19 w sprawie poprawy zabezpieczeń dowodów osobistych obywateli Unii i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się (¹);
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie narusza godność człowieka, życie prywatne i wolność oraz prawo do ochrony danych osobowych i prawo wyrażania zgody na wszelkie przetwarzanie takich danych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie narusza przekonania religijne skarżących, co stanowi naruszenie między innymi art. 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że poprzez wprowadzenie bez wcześniejszej zgody obywateli wymogu obowiązkowego uzyskania elektronicznego dowodu tożsamości, zaskarżone rozporządzenie narusza prawo skarżących do sprzeciwu z konkretnych wyżej wymienionych względów przekonania religijne, co stanowi naruszenie art. 10 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie poprzez naruszenie przekonań religijnych skarżących skutkuje również uchybieniem ich godności człowieka, ponieważ przekonania religijne są jej podstawowym wyrazem, czego skutkiem jest naruszenie art. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1157 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie poprawy zabezpieczeń dowodów osobistych obywateli Unii i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się (Dz.U. 2019, L 188, s. 67).

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2019 r. – Canon/Komisja

(Sprawa T-609/19)

(2019/C 399/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Canon Inc. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: U. Soltész, W. Bosch, C. von Köckritz, K. Winkelmann, J. Schindler, D. Arts, W. Devroe, adwokaci, oraz M. Reynolds, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 4559 wersja ostateczna z dnia 27 czerwca 2019 r. nakładającej grzywny za brak zgłoszenia koncentracji z naruszeniem art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (¹) oraz za wprowadzenie w życie koncentracji z naruszeniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (sprawa M.8179 – Canon/Toshiba Medical Systems Corporation, procedura art. 14 ust. 2), doręczonej skarżącej w dniu 1 lipca 2019 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub znaczne obniżenie nałożonych na nią grzywien;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego naruszenia prawa przez Komisję poprzez błędne zastosowanie kryterium prawnego służącego ocenie art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004.
 - Skarżąca podnosi, że Komisja pomija istniejące orzecznictwo, opierając się na bezprecedensowym i bezzasadnym pojęciu „częściowego wprowadzenia w życie pojedynczej koncentracji”. W szczególności ocena Komisji nie wskazuje na to, że przedmiotowa transakcja tymczasowa przyczyniła się do długotrwałej zmiany kontroli nad przejmowanym przedsiębiorstwem w sposób wymagany przez orzecznictwo.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że mimo iż nie wykazano umyślności lub zaniedbania ze strony skarżącej, Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę z naruszeniem art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004, zasady nulla poena sine lege i ochrony